

gik irette med dig selv, før du anklagede andre? Ogsaa dig har jo Herren hjemsøgt! Troer du ikke, han har haft et Ærinde hos dig, da han bankede paa din Dør med Dødens kolde Haand? Troer du ikke, han kom for at spørge, om du nu var hjemme for ham . . . for ham alene? Luk dit Hjerte op engang! Se, Gud har taget dit Barn og din Mand fra dig, dertil Rigdom, Ære, Anseelse og Verdens Beundring, . . . har du husket at takke ham derfor? Har du skønnet paa, at han saaledes har taget Byrde paa Byrde fra dig og kærligt beredt dig Vejen til hans Faderhjerte? Hvis ikke, saa er det Tid, at du ræddes over dig selv! Det haster, Betty! Mærker du det ikke? Dommens Dag er nær! Ser du ikke, hvordan alting vakler, at Verden er i Op-løsning? Gud har taget sin Velsignelse fra Menneskenes Samfund, og Dæmonerne regerer i det som Ormene i et Aadsel. Gaar ikke allerede Lasterne nøgne paa Gaderne? Har ikke Hovmod og Hævn-gerrighed forgiftet alles Sind? Ser du ikke, hvordan Stand rejser sig mod Stand, Folk mod Folk, . . . Hadet har tændt Landene i Flammer, og Blodtørsten brøler af Kanonernes Munde. Ja, selv i Guds eget Hus, i Kristi egen, bloddøbte Menighed er hans Aand landflygtig. Selvretfærdighed og Selvklogskab fører Strid om Kirkens Højsæde? Sandelig, jeg siger dig, — Herrens Dag er nær! Ve da den, han forstøder!“

Han havde rejst sig og truende løftet Haanden mod Himlen. Men pludselig slog hans Stemme over; Armen sank ned og han sagde — mildt og halvt forsonende:

„Søster! Giv mig din Haand! Nu vil du ikke høre mig, — men ogsaa din Tid vil komme, det troer jeg sikkert. Ogsaa du vil engang med Forfærdelse forstaa Ordet, at den, som har elsket sit Liv, skal miste det. Jeg kender din Sjæl, Betty. Du følger mig nok efter! . . . Giv mig din Haand derpaa!“